

Vágymágusok

3.

A GYÓGYÍTÓK

*fine
selection*

ON SAI

ON SAI

Vágymágusok

3.

A GYÓGYÍTÓK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. fejezet Csapdában

SOHASEM HITTEM VOLNA, hogy egyszer egy könyvtárban akar-
nak megölni. Méghozzá olyanban, ahol ki sem olvashattam
előtte a köteteket. Ha van kegyetlen halál, hát ez az.

A szívem akkora dobbanásokkal vert, hogy azt hittem, kiszakad
a helyéről.

Delon gyógyító rezzenéstelen tekintettel figyelt. Kezében nem re-
megett a számszeríj, a mérgezett nyíl egyenesen a mellkasomra irá-
nyult. A kezemen vastag kesztyű volt, de a terem csapdái is biztosí-
tották, hogy ne tudjak varázsolni. Fejem felett pedig egy lezuhanásra
kész, késekkel teli rács függött. Ablak viszont sehol, a szélszörnyem
odakint rekedt.

Nyeltem egyet. Delon már ránk küldött egy harci dobot és egy
méregkeverőt. A torkom olyan száraz volt, mint a vulkánok kürtő-
je. Tudtam, a pillanataim meg vannak számlálva.

– Milyen céllal jöttél a várba? Meg akarod ölni Erdont?

A kérdésre felkaptam a fejem, és döbbsenten meredtem rá.

– Én?! Dehogy! Ras összekevert, és véletlenül engem sorozott be. Próbáltuk a vizsga előtt visszacserélni magunkat az öcsémmel, de nem sikerült.

Delon szeme összeszűkült.

– Veled fogtam kezét? Te voltál még akkor itt, nemde? De amikor megnéztem, hogy fiú vagy-e, már a másikat kaptuk el.

Rémülten bólintottam.

– Tehát sikerült megszöknöd. Mikor jöttél vissza a várba? – kérdezte, de választ sem várt, felszikkasztott a dühe. – A bál! Ott cseréltetek! Utána már te voltál, nemde? A szélszörnyel... Miért jöttél vissza? Mit akarsz Erdon hercegtől?! – kérdezte keményen. Látszott, ez aggasztja a legjobban.

– A Tűzistenre esküszöm, nem akarok semmit tőle! A testvéremet bántották, ledobták a latrinán, és elfertőződött a sebe. Ő egy zenész, semmi keresnivalója egy háborúban! Csak helyet cseréltem vele. Esküszöm, nem török Erdon herceg életére!

Delon tekintete olyan hidegnek tűnt, mint a hegyek északon. Nem hatotta meg a szavam.

– Bosszút akarsz állni? Élnek mások is a Jégzirtili családból?

Kétségbeesetten a fejemet ráztam.

– Nem tudom. Csak itt, a várban hallottam először a Jégzirtekről. Kérlek, higgy nekem! – A hangom könnyörgővé vált. – Azt hiszed, nem ölhettem volna meg tucatszor a hercegeket vagy bárki más, ha akartam volna? De eszembe sem jutott ilyen!

– Vagy a királyra akarsz lecsapni.

– Ha ez igaz lenne, akkor miért kerültem volna el vele minden találkozást?

– Itt én kérdezek. Valld be, miért vagy itt, és talán megkímélem a völgyedet! Lehet, hogy Fola asszonyt és a cselédekét is, akiknek tudniuk kellett, kit rejtegetnek.

Mintha arcon csaptak volna, olyan volt ez a mondat.

Amíg én voltam veszélyben, rettegést éreztem. Ám az, hogy ártatlanok életét kioltaná, egyszerű embereket, mert nemes vagyok, és hűséges cselédként hallgattak a titkomról... Valami mélyről jövő dühöt lobbantott fel bennem. Az, hogy csak „talán” kíméli meg őket, nem ígéretnek tűnt, hanem inkább fenyegetésnek.

Hátradőltem, és összeszorítottam a fogam. A gondolataim szélsebesen pörögtek.

Olyan ez, mint egy teknőcharc. Márpedig én jó játékos vagyok.

– Belegondoltál, hogy te sokkal nagyobb csapdában vagy, mint én? – vettem oda dobogó szívvel.

– Valóban? – kérdezte gúnyosan. – No és miért?

– Mit szól a király, ha megtudja, hogy egész télen egy szipoly lakott a várban? Sokak feje lehullana... Ras parancsnok, Amron kapitány, Frellelon gyógyító... kiváló katonák, és mind egész télen velem éltek egy fedél alatt. Sőt, egy magadfajta zseniális elme is... Vajon mi hihetőbb Ófelségének? Hogy ilyen képzett ember nem vett észre egy lányt? Vagy inkább az, hogy elárulta őt, és egy szipolyt rejteget?

Próbáltam nem hadarni, hanem higgadt hangon beszélni.

Delon szeme összeszűkülte. A férfi mereven nézett egy ideig, de aztán elegánsan biccentett. Belátta, hogy igazam van.

– Ügyes érv. Szinte már tetszik is nekem. De mondd, milyen szipolyról beszélsz? – kérdezett vissza lassan, szinte élvezettel. Éreztem, ahogy megfagy a levegő. – Ez egy roppant veszélyes könyvtár, és egy csapda véletlenül megölte az izgága Szépvölgyi kölyköt.

Hát nem szomorú? A saját halottamnak foglak tekinteni. Gyönyörű hamvasztásod lesz, és főként gyors, mert a seregnek indulnia kell.

– Lidérc soha nem fogja elhinni, hogy csak úgy véletlenül meghaltam. Nem jutsz ki élve a várból, ha feldühíted!

– Ó, ne aggódj! Az őszinteség híve vagyok. A két hercegnek természetesen megmutatom a hulládat. A meztelen igazságot, ha érted, mire gondolok...

Lángra gyúlt az arcom a szégyentől, ahogy elképzeltem Lidérc elé kiterítve magamat, a pőre valómban.

– Hibáztál, Szép völgyi Rianna! Nem ismered a férfiakat, sem a büszkeséget. Az ágyban Kartal talán megbocsátott volna egy könnyező széplánynak, aki a kezébe teszi a sorsát. Ő lehetett volna a hős, aki védelmez téged a gonosz világ ellen. – Delon gúnyosan elhúzta a száját. – Ám az éjjel tudatosan kijátszottad. Fiúnak hitt, úgy volt örömtök, és ez minden férfiból a legmélyebb gyűlöletet hívna elő.

– Nem tudhatod – feleltem konokul. Hinni akartam, reménykedni abban, hogy Lidérc más.

– Nem az a baj, hogy szipoly vagy, kicsim, az csak állapot. Lidérc egyszer már azt hitte, hogy a szemébe hazudsz, és heteken át izzó gyűlölet mardosta. Tudod, miért? Ha valaki királyi vérből való, a legmocskosabb tettnek magát az árulást tartja. Ha most kiderül, ki vagy, a legnagyobb félelmét váltod valóra. Elkezdett bízni benned, megnyílni, miközben te végig az arcába hazudtál. Kartal tombolni fog, szó szerint szét fog tépni, darabokra robbant, ha megtudja.

Delon szava szinte ütött. Elszorult a torkom. Éjjel próbáltam elmondani, de Lidérc megállított, és én meg hagytam. Én ostoba fajankó! Lehet, hogy igaza van Delonnak? Tényleg az volt az egyetlen esélyem?

– Amikor Kartal és Erdon rájön, hogy szipoly vagy... Hidd el, kislány, könyörületes vagyok azzal, ha addigra halott leszel.

Elborzadtam.

Delon előzékenyen mosolygott. Iszonyúan félelmetes volt ebben a pillanatban. Hideg, okos, büszke, becsületes. Az volt a legszörnyűbb, hogy mindez tényleg jó szándékú kegyelem volt egy szipoly felé. A gyors halál, ennyi, amit remélhetek.

Ám hirtelen, mint egy fénysugár, úgy villant bennem a gondolat.

Delon nem lőtt le azonnal. Hanem beszélget.

De miért? Valamiért habozik.

Olyan volt ez, mint a teknőcharc, csak épp az életem volt a tét.

– Mi lesz a háborúval? – tapogatóztam. – Én jöttem rá a léghajók működésére. Az Aranyhomoki család hiába okos, nem tud rendhagyóan gondolkozni. Szükséged van valakire, aki új utakat talál...

– Egy tizenhét éves kölyökre? – kérdezte leereszkedően. – Volt pár jó pillanated, elismerem. Csakhogy ennél több kell. Fogalmad sincs, mi az igazi harc, nincs benned elég keménység. Egy hadijátéktól is kikészülsz, és ott bőgsz a konyhában. Ostobaság lenne rád építeni a haditervet. Használhatatlan leszel a csatatéren. Mi lesz, amikor hullák borítják a hegyeket?

– Fogják is, ha megölsz. – Az agyam villámsebesen járt. Ha katonaként nem kellek, mire tudna még használni? Kétségbeesetten ke-restem az érveket. – Meghalt a másik két gyógyítód. Ott állsz majd két kezdővel. Ki tudja, hogy a harcmezőn, éles helyzetben Zaher és Ian képes lesz-e gyógyítani? Frellelon sem bírt, pedig egy nagy tudású mester.

Delon arca hirtelen bezárult. Eddig legalább valami érzelmet tükrözött, ám most olyanná vált, mint egy hófödte út, amin sehol nem látszik semmi nyom.

– Honnan tudsz erről?

A kérdés szinte puha és súlytalan volt. Még a hangját sem kellett felemelnie ahhoz, hogy a rettegés felkússzon a gerincemen. Megdermedtem, féltem, hogy Zahert veszélybe sodorhatja ez. Ő pletykálta el, hogy Frellelon csődöt mondott a vér és a sebek láttán.

– Másokkal ellentétben én szoktam gondolkozni. Miért rostokolna a várban egy ilyen képzett gyógyító? – kérdeztem szerényen. – Férfiként... öhm... végesek a lehetőségeitek, de én szipolyként rengeteg embert meg tudok menteni. Mi fontosabb? Egy régi törvény, hogy számúzz egy kopár szigetre, vagy a háború megnyerése? Elposcsékolnál ekkora gyógyító erőt?

Delon szeme kíváncsian csillant. Rátapintottam az egyik gyenge pontjára. Tudós volt, és szomjazta az új információkat.

– Hogyan tudnál sok embert gyógyítani? A szipolyok mágiája kisebb. Belehalnál az erővesztésébe.

– Dehogy! Ha kimerül a testem, akkor le tudom szívni egy egészséges mágus erejét. A legendákkal ellentétben nem kell megölnöm, másnap csak fáradtabb lesz. Eddig sem halt bele senki.

– Megtámadta a várbelieket? – Delon magas homlokán megjelent egy apró ránc. A hadgyógyító aranysegélyű zöld spirálja épp csak egy villanásnyi időre tört meg.

A torkom összeszorult. A józan ész meghátrálást súgott, és azt, hogy tagadjam le, ám a teknőcharc pont ellenkezőleg. Végül őszintén bólintottam.

– Eleinte nem tettem, de Ras mindenképp tűzmágiát akart gyakoroltatni. Frellelon már gyanakodott, kezdte sejteni, hogy nincs önálló erőm. Sajnálom, muszáj volt leszívnom a katonákat, kellett a mágia.

– Kartalt is elkaptad?

Éreztem, ahogy a tarkóm megizzad. Vajon mélyebbre ásom magam alatt a gödröt? De már nem volt mit vesztenem. Végül is csak egyszer tud megölni.

– Lidércnek nagyon mélyen lapult a mágiája, azért nem boldogult vele Amron kapitány, sem Frellelon gyógyító. Ha dühöngött, néha kirobbant az ereje, de nem tudta szabályozni. Aztán megtámadott éjjel a toronyban. Elkábítottam, de nagyon-nagyon nehezen tudtam leszívni. Azt hiszem, meggyengítettem a blokkolást. Viszont azóta képes szabályozni az erejét.

Delon olyan hirtelen nevetett fel, hogy összereztemem.

– Azt akarod mondani, hogy az ártatlan kis arcod és a bőgéseid ellenére olyan kemény vagy, hogy hetek óta elkapod a nálad erősebbeket? Sőt, egy életveszélyes harcost?

Egy hófehér hajtincse kiszabadult a kontyból, és a barna kaftánjára hullt, ahogy kacagott. Bizonytalanul bólítottam, mire még jobban nevetett.

Nagyot nyeltem. Azt hiszem, Delonnak tetszett ez a „keménység”. Ám rögtön lecsapott, ahogy szokott:

– A testőrséget és Erdon herceget is leszívtad? – A kérdés megint súlytalanul puha volt, szinte kedvesen érdeklődő.

Az ösztönöm veszélyt jelzett. Delon szép arca és divatosan különös stílusa mindössze a csalóka felszín volt, ám a mélyben egy éles elme figyelte a rezdüléseimet. A barna, jellegtelen ruhára siklott a tekintetem. Delon ma harchoz öltözött, bizonyára sajnálta volna az egyedi kaftánjait tönkretenni. Vajon szerinte a ruha teszi az embert? Ha igen, akkor a rangot is túlbecsüli.

– Erdon hercegtől erőt elvenni? Minek nézel engem? – feleltem vérbeli nemesi göggel. – Csak az ostoba közrendűeket szívtam le. Meg, ha valaki rám támadt, azt kábítottam el. Kartal herceg ezért

került sorra. De nem képzeled, hogy a magamfajta nemesek ellen fordulnék?

Próbáltam lekezelően nézni. Valójában nem a rangjuk miatt hagytam békén a seregben lévő huszonhat nemest, hanem mert az ajtótól távolabb aludtak. Erdon és a testőrség meg túl félelmetes volt. Ám ilyen igazságmorzsák felett most elegánsan elsiklottam.

Delon nem ismert még jól, és, mint minden nemes, természetesen vette a felsőbbrendűséget. Bólintott. Elhitte. Csak egy árnyalatnyit, de süllyedt a kezében a nyílpuska.

Ekkor jöttem rá, miről szól ez a beszélgetés. Mi az ő gyenge pontja... Végig a hadparancsnokról kérdezett.

Belegondolva az elmúlt hetekbe, Delon mindenkinek azt az oldalát mutatta, amit az illető látni akart, kivéve Erdon esetében. Őt teljes erejével védi, korlátozza, felbosszantja, szórakoztatja. Szó szerint beleőszült, de életben tartotta egy jégbarlangban... Vajon mit érez a keménykötésű herceg iránt?

Lehet, hogy nem csak hűséget?

Mindent egy lapra tettem fel.

Lágyan kérlelővé vált a hangom:

– Azért vagyok itt, hogy megvédjem a völgyemet, a szeretteimet. Ne ölj meg! Mondd el Erdonnak, ki vagyok.

– Tessék?! Azt akarod, hogy leleplezzelek? – Delon meglepődött. Akarta a halál.

– Ő a hadparancsnok, neki van joga a halálomról dönteni – feleltem halkán. – De milyen szörnyű döntés! Vajon mit választ? Megöl? Vagy bármi áron győzni akar, és élve hagy, mert szipolyként hasznos vagyok? Ám ezzel felségárulóvá válik?

Delon szeme megrebbent. Erdon győzni akart, bármi áron – ám ha elárulja a királyt, az Vérébált jelentene neki is.

– Néha azon gondolkozom, mi a legkeményebb tett, amit az ember képes megtenni egy számára fontos emberért.

Nem néztem rá, magam elé meredtem, de éreztem, hogy az ütés talált. Ha szereti Erdont, akkor hallgatnia kell rólam. De vajon szereti-e? Elég mély-e a barátságuk, hogy az életét adja érte?

Egy gyors, lapos pillantást vetettem rá.

Delon szeme résnyre szűkült. A Tűzistenre! Tudta, hogy manipulálni próbálok. Olyan érzésem támadt, mintha fenevadat szurkálnék egy vasrúddal, ami bármikor kitörhet és szétmarcangolhat.

Ám a mondandómban lapuló utalást ettől még pontosan felmérte.

Mély levegőt vett. Apró mozdulat volt, szinte láthatatlan. Ha tényleg szereti a herceget, akkor megtesz mindent, hogy megvédje... Márpedig csak úgy tudja megvédeni, ha helyette dönt. Nem árulhatja el a titkom.

Lágyabb hangra váltottam:

– Szeretném, ha Kartal életben maradna – suttogtam, és akaratlanul is felfutott a pír az arcomra. – Kérlek, engedd, hogy elkísérem a háborúba! Nem kérem, hogy kegyelmezz, csak azt, hogy a halálos ítéletemet később hajtsd végre. Előbb győzzünk, utána is ráérsz velem foglalkozni.

– Alkudni tudsz, az már biztos – felelt kényszeredett hangon.

Egy ostobább ember indulatból vagy félelemből döntene, és akkor nem lett volna esélyem. Meggyilkolna, hogy kikerüljön a csapdából. Ám Delon túl jó játékos volt ahhoz, hogy ne akarjon a legjobban kijönni a helyzetből. Ő mindent akart, Erdon ártatlanságát, de új gyógyítót is. És persze életben maradni.

Fürkésző szemekkel méregetett, végül döntött, és leengedte az íjpuskát.

– Rendben. Életben hagylak.

– Köszönöm! Hidd el, mindent meg fogok...

– Ám a többiről döntsön a Földanya. A csatatéren csak olyat tudok használni, akinek az esze és a szíve is a helyén van. Tekintsd a gyógyítói vizsgádnak, kis szipolyom.

– Vizsga? Várjunk csak... – Rám tört a gyanakvás.

– Ha a sereg indulásáig ki tudsz jutni a könyvtárból, a tanítványom lehetsz.

– Kijutni?! Nem hagyhatsz itt!

Delon gúnyosan felnevetett.

– Dehogynem. Az ajtót csak kilincstre zárom. A kérdés, hogy odáig eljutsz-e...

– Delon!

Két lépéssel kint termett. Csattant az ajtó, és rám csukta a csapdákkal teli helyiséget.

– Várj! – üvöltöttem. A mágiám felszökött.

Rémületemre a szoba falába és padlójába épített lávakövek narancsos fénnel felizzottak.

Rettegve lecsillapítottam a mágiám. Éreztem, hogy a tenyerem nyirkossá válik a kesztyűben.

Gondolkozz!

Apám nyugodt hangja ezt ismételte a fejemben. Én egyelőre a lélegzéssel is beértem volna, rettegve ültem a széken, moccanni sem mertem.

A falak fénye lassan kihuny, de tudtam, nagyon kevés kellett hozzá, hogy a mágikus csapda a saját erőmet visszaforgatva lecsapjon rám.

Nyeltem egyet, és végre mertem levegőt venni.

– Annyira elegendem van... – suttogtam. Szívem szerint felpattantam volna, hogy az ajtó felé iramodjak, ám az felért volna a biztos halállal.

Helyette eltoltam az asztalon az előttem heverő mérgezett könyvet, majd levettem a kesztyűt. Fölnéztem a fejem felett lévő késsorra. Valaminek aktiválnia kell, hogy lezuhanjon a fejemre. De minek?

Mit is mondott Delon? Ha felállok, meghalok...

Megfogtam a szék karfáját, és kijebb hajoltam a padlót vizsgálva. A szék alatt másmilyen padlót láttam, nem arasznyi kőkockából álló mozaik volt, hanem egyölnyi széles és hosszú szürke kötömbből állt. Megnéztem a szélét, és hajszálynit besülydedt a súlyom alatt.

Idegesen megdörzsöltem a tarkóm. Szóval a mérgezett kések akkor zuhannak le, ha lelépek a kőlapról.

Megnéztem, hogy tudnék gyorsan elugrani vagy a padlón elgurulni. Ám a szekrényekből apró nyílhegyek is felém álltak. A padlón a mintás téglák sem keltettek bennem bizalmat. Miért van a kőkockákon más minta? Szinte biztosan csapdák voltak.

Hosszú ideig csak ültem, és bámultam a szekrényeket. Delon mindent jól kitalált, bármerre menekülök, belehalok.

Ez a tökéletes csapda.

Beharaptam a szám belsejét.

Mi van, ha nem menekülök?

Felnéztem az arasznyi késekre, majd újra megnéztem a padlót. A vaskos tölgyfa asztal alatt, tőlem egylépésnyire véget ért a szürke kő, utána minta nélküli, unalmas burkolatot láttam.

Óvatosan lekúsztam a székről, be az asztal alá, de úgy, hogy még a kőlapon maradjak. Majd a hatalmas széket is nagy nehezen eldöntöttem, és behúztam magammal. Úgy állítottam, hogy az ülőke és a

háttámla háromszöge alá be tudjak kuporodni. Letérdeltem, és összehúztam magam úgy, hogy ne lógjon ki a lábam.

– Földanya, most segíts! – sóhajtottam.

A székekkel együtt négykézláb oldalra araszoltam.

– Nem vagyok normális – morogtam, és lemásztam a kőlapról.

Durr!

Iszonyatos csattanással lezúdult a plafonra függesztett fémrács, rajta a késekkel. Felsikoltottam, ahogy pozdorjává zúzta az asztalt. A szék lábai forgácsként repültek le, a faillat belekúszott az orromba. Azonban a sok faanyag megállította a késeket. Egyik sem karcolt meg, bár feltépte a ruhámat.

Azonnal nyílzápor követte, de a legtöbb elsuhant mellkasmagasságban.

Feljajdultam, ahogy a vállamat találat érte. Az egyik apró nyílhegy beleállt.

A szék háttámlájából sündisznóként állt ki a többi nyíl. A magasabban elrepülő nyilak beletaláltak a szekrényekbe, és pár könyvet megtépáztak.

A szívem olyan hangosan vert, hogy pár pillanatig csak arra bírtam figyelni. Aztán megkönnyebbülten felsóhajtottam. Az első csapdát túléltem.

Ám az örömöm korai volt.

Rögtön megéreztem a testemben a mérget.

Be voltam szorulva a szék alá, nem tudtam levenni a zekémet, így nagy nehezen feltéptem az anyagot. Kiszedtem a nyílveszőt a vállamból, és azonnal gyógyításhoz láttam.

Csakhogy amint elindult a folyamat, újra felfénylettek a lávakövek. A terem egy mágikus csapdarendszer volt. Még alatta volt az energiaszintem annak, hogy megtámadjon, de már érezte a

mágiámat, és hatalmas erővel szívta. Harmadolta az erőmet, a terem csak a töredékét tudta felvenni, míg a kétharmadot a rendszer szívta el.

A karom rémisztő módon zsibbadni kezdett. Megijedtem. Erőlködtem, hogy gyorsabb legyek, mint a mérég felszívódása, egyszerre küzdöttem az életemért és a csapdarendszer ellen.

Fókuszálj!

Anyám lágy hangja ötlött fel bennem, ahogy valaha régen az öngyógyításra tanított. Lehunytam a szemem, és felidéztem a felém hajló aranyló hajkoronát, az égkék szemeket, melyek olyanok voltak, mint a délutáni vidám égbolt. Amíg élt, a felhők között mindig áttört a napfény.

Az idő telt, és én a felborított szék alatt kuporogva, szívósan küzdöttem. Ha Lidérc ereje az éjjel nem töltött volna csurig, már bémultan hevernék az idegmérég hatása alatt.

Dél is elmúlhatott, mire sikerült teljesen semlegesítenem a mérget.

Sajnos, amikor befejeztem a gyógyítást, a terem lávakő csapdarendszere nem aludt ki. Hiába maradtam alatta az aktiválási szintnek, a tőlem elszívott mágia megmaradt a rendszerben. A csurránó erő annyira feltöltötte, hogy halvány narancs fényben derengett.

Azt hiszem, dupla csapda lehetett, és nagyon nem szerettem volna megtudni, mi lesz, ha teljesen feltöltődik. Az ajtó felé néztem, de borzalmasan messzinek tűnt.

A padlót tanulmányoztam. A kőkockák között voltak egyszerű szürkék, de rengeteg olyat láttam, amelybe belevésték hol egy virág mintáját, hol különböző levelekét.

Egyedül a lávakő kockák mutattak rendszert, a terem közepétől induló csomópontból, mint valami pókháló, úgy futott szét a derengés, behálózta a padlót, felszaladt a falakra, és a plafonon is

folytatódott. Tökéletesen zárt csapda volt. Örült lettem volna mágiát használni.

Egyetlen út volt a szabaduláshoz, ha rájövök a padló rendszerére.

Érezz! Fókuszálj! Anya régmúlt szavaira lehunytam a szemem, és megpróbáltam érzékeimmel letapogatni a termet.

A Gyógyítók Tornya más volt, mint a vár többi része, sokkal tudatosabb. Ismerte és szerette a gyógyítók mágiáját, és az éjjeli mágiakitörésem miatt éreztem, hogy engem is kedvel. Ám a terem gyűlölt, a lávakövek közönyös, időtlen vérszomjjal lestek. A karom lúdbőrözni kezdett, ahogy megéreztem, hogy milyen sokszor gyilkoltak. A mellkasomra annál nehezebb súly ült, minél tovább kapcsolódtam hozzájuk.

Kinyitottam a szemem, és nagy levegőt vettem. A terem nem fog segíteni. Delon azt mondta, a Földanyára bízza a sorsom, ám az anyatermészet most gyilkos csenddel figyelt.

Óvatosan elbontottam a székem előtt heverő fadarabokat, forgácsokat, az asztal maradványait, hogy jobban lássak. A tenyeremet felhorzsoltam, a ruhám szakadt és koszos lett, de elpucoltam a szilánkosra tört fadarabokat.

Hosszan tanulmányoztam a járólapok mintáit.

Gondolkozz! Apám suttogása ott visszhangzott az emlékeim között. *Keress rendszert!*

Tizenhatféle jelet láttam. Próbáltam mintázatba kötni őket, hol a színük, hol a formájuk, hol az alapján, milyen gyógyhatásúak a növények...

Az idő telt, a lábam elzsibbadt, de nem jött ki semmilyen összefüggés. Egyre jobban kétségbeestem. Olyan érzés volt, mintha a félelem egy üszkös folt lenne, ami a hátam közepétől egyre terjedne.

Gyötörtem az elmém, hogy megoldást találjak.

A fáklyák közül az egyik sercegni kezdett, majd kis idő múltán kialudt. Délutánra járhatott az idő. A kintiek bizonyára hallották a robajt, ahogy leesett a vasrács, de senki sem merte betenni a toronyba a lábát. Lidérc pedig nincs itt, hogy megmentsen.

Milyen elv alapján lehetnek letéve a kövek?

És ha nincs rendszer?

Öcsém megvető szájhúzását szinte láttam magam előtt.

Miért hiszed, Ria, hogy az emberek szoktak gondolkozni? Lehet, hogy mindez csak díszítés, és egyszerűen elmondják egymásnak a gyógyítók, hol vannak ösvények. Bízz a megérzéseidben!

– Eh, fogd már be! – mormoltam.

Ha csak díszítés, akkor az életben nem jutok ki.

Lehet, hogy nem is a jelölt kövekre, hanem a szürke, jelentéktelen kövekre kéne lépni?

Az egyik nehezebb fadarabot eldobtam egy messzebb lévő szürke kőre.

Összereztem, ahogy megláttam az élesre fent alabárdot, ahogy láncon lógatva átlendül a kő felett. A hátam nyirkos lett. Mégis, ki tervezte ezt a könyvtárat? Egy mészáros?!

Az alabárd hangos suhogással, ingaként hintázott, majd egy idő után megállt.

Hirtelen megérzésből újra ugyanoda dobtam egy fadarabot, de most semmi sem történt. A csapda csak egyszer működött.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Csak ki kell merítenem a csapdákat, és addig is életben maradni.

Kínéztem magamnak egy ösvényt, amit ugrálva meg tudnék tenni, és elkezdtem dobálni a fadarabokat.

Aztán döbbenet láttam a hatást.

Vasgolyók és vascsillagok hulltak a plafonról, hangos csattanással lezúdulva, és más csapdákat is beindítva. Nyílhegyek repültek keresztül a termen, tüskéssé téve kétoldalt mindent. Sőt, nagy rémületre, a padlóból is felcsapódtak arasznyi kések. A padlókockákon a levélminták erezete valójában pengéket rejtett.

Már értettem, hogy Saslik, Lidérc testőre miért dühöngött, hogy a hercege ide bemerészkedett.

Amikor elcsendesültek a csapdák, a biztonság kedvéért kidobtam még pár fadarabot, de már nyugalom honolt, semmilyen gyilkos fegyver nem indult el. Az út háromnegyedét megtisztítottam.

Óvatosan kimásztam a fedezékből, és megnyomkodtam az elzsibbadt lábamat. A fáklyák már az utolsókat rúgták, muszáj volt elindulnom. Felvettem pár fadarabot, hogy az út végén is el tudjak valamit dobni.

Gyanakodva ráléptem az első padlólapra, majd a következőre. Vártam, hogy mégis lecsapjon rám valami, ám nem történt semmi. Óvatosan átléptem a lávakő narancsosan derengő kockáit, és mentem tovább.

A terem feléig eljutottam, amikor újra elkezdtem fadarabokat dobálni, hogy az ajtóig vezető út végét is megtisztítsam. Több csapda aktivizálódott, hasonlóak, mint a korábbiak.

Ez túl egysíkú. Figyelj a megérzéseidre, suttogeta az öcsém.

Néha elmehetne a fenébe. Mindig úgy viselkedik, mintha ő lenne az okosabb, ám aztán sosem használja a fejét, hanem a szíve után megy. Miért vannak nekem ennyire fárasztó családtagjaim?

Megráztam a fejem. Ez most nem az a pillanat volt, hogy az öcsém idegesítő voltán tűnődjek. Ki kell jutnom!

Óvatosan a következő járólapra léptem. Majd az utána jövőre.

Ám ekkor fentről leesett egy üvegcsse, és hangos csörrenéssel eltört.

Megéreztem a keserű mandula szagát.

Kéksav?!

A mágiám felvillant a rémülettől, ezzel a lávakövek fénye is.

Azonnal a szájamra és az orromra tapasztottam a kezem. A mérgező gáz azonban már hatott, éreztem, ahogy köhögés ingerel. Ré-
mülten néztem körül, mit tegyek. Apától megtanultam, hogy víz-
zel oldjam, anyától, hogy mérgezésre élesztőt vagy paraffinolajat kell
bevenni, de mire megyek vele?

Belül sikoltottam a félelemtől, ahogy a szememet marta a színte-
len, mérges gáz. Úgy csípte, hogy könnyezni kezdtem.

Mit tegyek?! *Földanya, segíts!*

Rettegve álltam a kőlapon, nem mertem lelépni róla. Ez a csapda
nem a nyomást érzékelt. Hanem akkor mit?! Ha elindulok, meg-
halhatok, de levegő nélkül sem bírom tovább.

Fuss, te agyatlan! Gyerünk, tesó, jók az ösztöneid!

Összeszorítottam a fogam. Az ajtó felé néztem. A lávakő egyre
jobban fénylett, ahogy nem bírtam visszafogni a mágiám.

És ekkor bevillant egy gondolat: kétféle csapdát nem tesznek egy-
másra.

Futásnak eredtem, de csak lávakövekre léptem. A lábamon ke-
resztül iszonyú ütések értek, a mágiámat úgy szívta a kő, mint fe-
neketlen, rémisztő víznyelő. Minden lépéssel vesziesen fogyott az
erőm.

Ám végül elértem az ajtót, lenyomtam a kilincset, és kirontottam.

Odakint döbbenet fordult felém Ras, kezében egy nyílpuskával.
Melléte Frellelon állt. Láthatóan a városból jött, egy feltűnően ele-
gáns kék kaftánt viselt.

Zihálva levegőért kapkodtam, ám a keserűmandula-illat még
mindig körbeölelt.

A gyógyító arcán fellobbant a düh. Fény villant, és egy tűzgolyót hajított felém.

Sikoltani sem volt erőm.

Ám a tűzgolyó elszállt mellettem, be a könyvtárba.

Frellelon odaugrott, és elrántott az ajtóból. Durranás hallatszott. A kéksav rózsaszín lánggal belobbant, és egy rövid égés után megszűnt.

– Mégis mit képzelsz, kölyök? Egy nyomorult könyvtárban sem lehet otthagyni téged, muszáj állandóan bajt keverned?! Ha nem tudod, hogyan semlegesítsd a kéksavat, mégis mit szórakozol vele?! – üvöltötte teli torokból Frellelon. – És ha nem vagyok itt? Kiengeded a gázt, hogy megölje Rast?!

Ennyire dühösnek még sosem láttam.

Az egész annyira normális volt, annyira hétköznapi. Úgy üvöltött, ahogy felbőszült tanár korhol egy ostoba diákot. Benne volt a hangjában az aggodás, az őszinteség és a borzalmas düh, hogy mekkora fajankó vagyok.

Nem bírtam tovább, elsírtam magam. Kitért a feszültség, csak remegtem és zokogtam. Frellelon, úgy tűnt, nem tudta, hogy szipoly vagyok, sem azt, hogy az életemért küzdöttem.

Delon tartotta az ígéretét, és hallgatott. Frellelon számára csak egy bosszantó tanonc voltam.

– Ha azt hiszed, hogy megsajnállak, tévedsz! – csattant fel Frellelon. – Ezért büntetést fogsz kapni. Takarodj a földszintre, és vegyél be paraffint! Ras, ha még egyszer az utamba állsz, és nem engedsz be, akkor Amron kapitánynál panaszt teszek. Tudod, mennyi idő, mire rendbe rakom ezt a kuplerájt?!

A gyógyító dühtől vörös arccal félretolt. Odament a bejáráthoz, és benyúlt, hogy kiiktassa a csapdarendszert.

– Széttörted az asztalt is?! – Egyszerre ordított, és matatott a belső falnál. Megéreztem a huzatot, ahogy kinyitotta a terem szellőzőit.

A szélszörnyem azonnal betört, átsüvített a termen, majd kis híján feldöntötte Frellelont, ahogy hozzám iparkodott.

– Mire vársz? Vedd be a gyógyszert, és imádkozz, hogy ne legyen utóhatása! Ha ezek után még nekem kell meggyógyítani téged, azt megkeserülöd!

Bement, és hangos dörrenéssel bevágta maga mögött az ajtót.

A könnyeimet törölgettem, nagyon nehezen tudtam abbahagyni a sírást. A szélszörny engem puszilgatott, egy pillanatra belenyúlt a számba, le a bensőmig, majd kicsusszant.

Arra figyeltem fel, hogy Ras nem szólal meg, csak meredten engem néz. A nyílpuska felém irányult.

Hangosan felcsuklottam.

Ras a zsebébe nyúlt, és odadobott nekem egy kis üvegcsét. Meglepetésemre paraffinolaj volt. Belekortyoltam. Förtelmes íze volt, de éreztem, hogy jót tesz a torkomnak.

– Hogyhogy van nálad ilyen olaj?

Nem felelt.

– Aggódtál miattam? Tudtad, hogy milyen csapdák vannak odabent?

Ras komoran hallgatott.

Lepillantottam a felém szegezett nyílpuskára. A nyíl hegye kékesen elszíneződött. Megmérgezte. Milyen ostoba vagyok! Nem miattam volt nála paraffin, hanem azért, ha netán véletlenül megkarcolná magát.

Fogoly voltam. Delon őt bízta meg az őrzéssel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Láttam az összehúzott szemén, hogy élesen figyel. A mérgezett fegyvert bizonyára azért hozta, mert számított a szélszörnyre és arra, hogy mágia nélkül végezzen velem.

– Haragszol? Annyira sajnálom! Nem akartalak becsapni, én csak próbáltam életben maradni...

A széles vállú mágus igazi, vérbeli katona volt, csak intett, hogy induljak lefelé a lépcsőn, de még most sem beszélt az „ellenséggel”. Keszűen bámultam a bal halántékát, amin ezúttal egy spiráljel volt, majd engedelmesen elindultam előtte.

Míg lefelé haladtam, mindenfélét összehordtam. Hogy mennyire féltem, amikor besorozott, milyen nehéz volt a várban ennyi férfi között, azt is eldadogtam, hogy nem szándékosan bosszantottam, csak nagyon nehezen tanultam meg a tűzmágiát. De milyen jó tanárom volt! Még nekem is meg tudta tanítani...

Ras azonban hallgatott, mint egy mogorva kőszobor.

Csak az első emeletig mentünk le, és ott Delon szobájába vitt. A széken kikészítve egy régimódi, zöld tanoncruha állt. Megfogtam az öltözetet. Nem az a testre simuló, karcsúsított szabású kaftán volt, ami annyira jól állt Zahernek, hanem egy zsákszerű öltözet. Delon még arra is gondolt, ha élve maradok, el tudjam rejteni a csípőmet és a mellemet.

– Az öröm vagy? Ki tudja még, hogy ki vagyok?

Ám hiába kérdeztem, Ras csak a mosdótál felé intett, hogy tisztalkodjak meg, majd öltözzek át.

Zavarba jöttem.

– Elfordulnál? – nyögtem.

Ras szeme sötéten villant, és az állán kidülledt a rágóizom. Bizonyára azt gondolta, ostobának nézem.